1. A NÉGY GYERTYA TÖRTÉNETE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer négy gyertya. Olyan nagy volt a csend körülöttük, hogy tisztán lehetett érteni, amit egymással beszélgettek. Azt mondta az első :

– **ÉN VAGYOK A BÉKE**!

De az emberek nem képesek életben tartani. Azt hiszem, el fogok aludni.

Néhány pillanat múlva már csak egy vékonyan füstölgő kanóc emlékeztetett a hajdan fényesen tündöklő lángra. A második azt mondta:

– **ÉN VAGYOK A HIT**!

Sajnos az emberek fölöslegesnek tartanak. Nincs értelme tovább égnem. A következő pillanatban egy enyhe fuvallat kioltotta a lángot. Szomorúan így szólt a harmadik gyertya:

– **ÉN A SZERETET VAGYOK**!

Nincs már erőm tovább égni. Az emberek nem törődnek velem, semmibe veszik, hogy milyen nagy szükségük van rám. Ezzel ki is aludt. Hirtelen belépett egy gyermek. Mikor meglátta a három kialudt gyertyát, felkiáltott: De hát mi történt? Hiszen nektek égnetek kéne mindörökké! Elkeseredésében hirtelen sírva fakadt. Ekkor megszólalt a negyedik gyertya: Ne félj! Amíg nekem van lángom, újra meg tudjuk gyújtani a többi gyertyát.

– **ÉN VAGYOK A REMÉNY**!

A gyermek szeme felragyogott. Megragadta a még égő gyertyát, s lángjával új életre keltette a többit.

Add, Urunk, hogy soha ki ne aludjon bennünk a remény!

Hadd legyünk eszköz a kezedben, amely segít megőrizni gyermekeink szívében a hit, remény, szeretet és béke lángját!!!

Ámen.

2. KISS LÁSZLÓ: A KIS FENYŐFA ÁLMA...

Egy kis fenyőág arra ébredt dacolva a széllel,
hogy álmot látott, mi valósnak tűnt az éjjel
Díszes-míves gyönyörű ruhában tündökölt.
Dicsérték az emberek, szerették, csodálták őt.

És kint az erdőn egyszerű magányban,
Nézte a többi fát és gondolta magában:
- De csodaszépek a többiek, de leszek majd én is!
Megnövesztem ágaim akár teljen el egy év is.

El is múlt az egy év s mint csodaszép fenyő,
várta hogy elvigyék bárhova kerülhet ő.
De gúzsba kötve goromba kezek dobták egy platóra.
Ijedten nézett körül, s várt a megváltóra.

Rettegve kérdezte; - Irány a papírgyár?
De egy nagy fenyő válaszolt; - Csak az álom vár.
Megdobbant a szíve, s büszkén kiállva,
várta a gazdáját, csak várta de mindhiába.

A sarokban feküdt és a nagy fenyőket körülötte,
a sok izgatott ember sorra mind megvette.
S a kis fenyő büszkeségét alábbhagyva,
egyre csak gyengülő hangon kérlelve suttogta;

- Engem válasszatok, engem vigyél haza!
És egyszer csak valaki meghallotta.
Egy halk szavú édesanya járt ott éppen.
Gyermekének kereste a legszebb fát a térén.

Meghallotta a fa suttogását, s kíváncsivá tette.
Mely szavak a szívében szóltak és megértette.
A kis fenyőt a többi alól kiszabadította,
levágta béklyóit és az ágait lehajtotta.

Ott állt a fenyő mint az erdőben régen,
Mutatva pompás alakját illegett szépen.
Igen megveszem. Ha lehetne ezt kérem!
Biztosan örül majd gyermekem, hazaviszem.

És az új otthonában a félszeg kis fenyő,
a legjobb helyet kapta, hol jól látható ő.
Színes üveggömbök, gyertyák és szaloncukor,
csillagszóró, pici hóember és sok kis manó.

Mind-mind csodaszép és szikrázva világít,
s a szép ruhával a kis fenyő sok szívet elcsábít.
S éjféltájt nagy fényesség borult a házra.
A kis Jézus, s az angyalok a szobában járva;

Nézi a kis fenyő mit tesznek le alá. Játékot?
Szép ruhát, nagy macit, dobozokat, sok ajándékot.
Érzi a meleget, mely egy szívből áradt.
Az édesanya szorgoskodott körülötte, bár fáradt.

Szíve melegével simogatta ágait,
És most érezte igazán, megélhette álmait...
Nem elég a pompa, nem elég a szép ruha,
ha nincs egy szerető kéz, mi utánad nyúlna.

Legyél csak koldus, vagy egy magányos fenyő,
Ha szívből szeretnek érezni fogod, ha eljő...
Az a pillanat, mit mindenki várhat,
s csinálhat fenyőből karácsonyfákat.

A szeretet és béke ha szívünkben lakozik,
az teszi széppé az élet pillanatait.
És most már a karácsonyfa belül is ragyog.
Mert érzem én is, ez a fa Én vagyok.
Hazahoztál, szerettél, simogattad ágaim,
Boldog Karácsonyt! Teljesítem álmaid.

Forrás: www.poet.hu magyar versek

3. A FARKAS MEG A SÜN

Egyszer a farkas meg a sün barátságot kötöttek.

A sün megkérdezte újdonsült barátját:

– Hányféle cselt tudsz?

– Százat meg egy felet – válaszolta a farkas, aztán õ is megkérdezte:

– Hát te hányfélét tudsz?

– Ó, csak egy felecskét – felelte szerényen a sün.

Mendegéltek tovább. Estére egy faluba értek. Találtak egy pincét, telis-tele volt élelemmel. Lemásztak és addig ettek, míg csak jól nem laktak.

Ekkor így szólt a sün a farkashoz:

– Kuporodj csak le egy kicsit, hadd mászak fel a fejedre!

Körül szeretnék nézni.

A farkas lekuporodott, a sün felmászott a hátára. Jól elrúgta magát, és így sikerült a pincelyukon át kijutnia. Mikor kinn volt, így szólt a farkashoz:

– Majd csak kimászol te is valahogy! Hiszen te sokkal eszesebb vagy nálam. Te több cselt tudsz, én meg csak egy árva felecskét, mégis kijutottam.

Azzal otthagyta a pórul járt farkast.

4. MILENKO RATKOVIC: A TARKA PILLANGÓ

A fehér pillangók családjában egy furcsa kis pillangó született. Színtelen volt a szárnya. A szülei sajnálkoztak rajta:

– Szegény kis pillangónk, de nehéz sorod lesz! Mindenki megvetéssel néz majd rád színtelen szárnyad miatt.

A pillangók körülvették új barátjukat, és valamennyien csodálkoztak furcsa külsején. Valaki kitalálta, hogy veszélyes betegségben szenved, és ezért senki sem akart játszani vele.

Az elhagyott pillangó sokáig búsult. A virágok voltak egyetlen barátai. Tanácsot kért tőlük, hogyan fesse be a szárnyát.

Az ibolya ezt mondta:

– Én adok neked egy kis kék színt, de ez kevés lesz a nagy szárnyaidnak.

A piros májusi rózsa így szólt:

– Én is adok neked egy kicsit az én színemből.

– Ha szükséged van egy kis fehérre is, azt meg én adhatok neked – jelentkezett a fehér tulipán.

A különféle színű virágok befestették a pillangó szárnyát,

így az szép tarka lett. A többi lepke pedig csak csodálkozott.

Senki nem tudta, hogy õ volt a színtelen szárnyú pillangó. A virágok pedig boldogan várták, és édes nektárral kínálgatták.

5. A BÖLCS ÖSZVÉR

Volt egyszer egy öszvér, aki azt gondolta, hogy õ a legokosabb teremtés a világon.

Az öszvér egyszer betévedt egy kertbe. Látja, hogy az erős almafákon apró, piros almák teremnek, a fa alatt pedig vékony indákon, óriási dinnyék érnek.

– Milyen ostobán rendezték el ezt a világot! – mondta. –

Bízták volna csak rám, a bölcs öszvérre, én mindent másképp csináltam volna!

Meghallotta ezt az almafán üldögélő veréb, s megkérdezte:

– Ha meg nem sértelek, mi az, ami nem nyerte meg a tetszésedet?

– Hát nem látod? – szólt az öszvér. – Ezen a nagy fán akkora almák teremnek, mint egy kisgyermek ökle, azokat az öszvérfej nagyságú dinnyéket meg alig bírják a vékony indák.

Az volna a helyes dolog, ha a nagy almafán akkora alma teremne, mint a dinnye, a gyenge indákon meg olyan kis dinnyék nőnének, mint az alma! – így szólt az öszvér, aztán vakarni kezdte az oldalát az almafa törzsén. Abban a pillanatban leesett egy alma, s nagyot koppant az öszvér fején.

– Iá-iá-iá! Jaj, szegény fejem! – ordított az öszvér.

Nagyot nevetett a veréb.

– Látod, te bölcs – mondta –, mégis jó, hogy az alma nem akkora, mint a dinnye, mert különben kereshetnéd most a fejed!

– Iga-az – az öszvér csak ennyit mondott, és gyorsan elhordta az irháját az almafa alól.

6. AZ ASZTAL ÁLMA

A madarak elköltöztek az erdőből, még a cinkék és a varjak is koldulni mentek a városba, csak a láthatatlan szárnyú szél röpködött a didergő fák között. Egyik hajnalon aztán leesett az első hó, s az őzek és a szarvasok hangos sírással siratták a messzi tengereken is túl járó nyarat.

A fák nem búsultak, ők tudták, hogy nem lesz így örökké, nemsokára kitavaszodik, rügyet, virágot, lombot hajtanak, s visszatérnek hozzájuk a madarak is. De egyszer mégis megrémültek. Favágók jöttek az erdőbe, s kivágták a legöregebb fákat. A többiek megsiratták őket, aztán élték tovább szép erdei életüket. Csak egy fiatal tölgyfa szomorkodott továbbra is, az õ sudár bátyját is elvitték a favágók. Nem is hallott róla semmi hírt sokáig, mígnem tavasszal egy hazatérő cinke reászállott, és így szólt:

– Nagy hírt hozok neked! A városban bekopogtam egy ablakon egy kis morzsáért, s ott láttam a szobában a te szép bátyádat! Megismertem, pedig már nincsenek lombjai, ágai, szekrény lett belőle…

A cinke elhallgatott. A fiatal tölgyfa ettől kezdve csak arra vágyott, bárcsak õt is elvinnék a favágók, talán újra találkozhatna a bátyjával… Ezt álmodta az asztal, s ezt álmodja õ minden éjszaka, mert õ volt a fiatal tölgyfa, s beteljesedett az álma: örökké itt élhet bátyja, a szekrény mellett.

7. A KISKUTYA MEG A SZAMÁR

A szamár megirigyelte a kiskutya módját: neki szabad volt a legszebb szobába bemenni, a legszebb vánkosra ráfeküdni, s egész nap csak heverészett, nem dolgozott semmit – mégis mindennek a javát kapta.

Neki meg csak kóró s tüske jut!

Egy nap meg is kérdezte a kutyát:

– Mondd, te kutya, miért szeret úgy téged a gazdasszony?

– Mert tudok farkat csóválni, két lábon szolgálni – felelte a kiskutya.

– Na, ez nem nehéz dolog, majd én is megpróbálom – mondta a szamár.

Aztán csak térült-fordult a konyha körül, s mikor éppen nyitva volt az ajtó, besomfordált. A gazdasszony éppen kevert-kavart valamit a tűzhelyen, nem vett észre semmit.

De hamarosan volt mit észrevenni!

A szamár két lábra állt a háta mögött, a farkát billegette, a lábát nyújtogatta, hogy tenyerest adjon. S mivel ugatni nem tudott – hatalmasat iázott.

A gazdasszony úgy megijedt, hogy egyszerre három tányért tört össze. Aztán fogta a porolópálcát, és kiverte a szamarat a konyhából.

Szegény szamár máig is töri a fejét, hogy miért kapott õ verést azért, amiért a kutyának dicséret jár.

8. VÍGH ANNA: A LUSTA RÓKA

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy lusta róka. Ez a róka

olyan lusta volt, hogy néha még a szeme is kiszáradt, mert a pislogást is túlságosan fárasztó elfoglaltságnak találta. Egész nap az árnyékban heverészett, ott múlatta az időt tétlenül.

Egyik délelőtt, ahogy feküdt és nézelődött, borzasztóan megéhezett. Finom, ínycsiklandozó nyúlpecsenyéről álmodozott éppen, amikor csodák csodája, elébe toppant egy nyuszi. Mondta is neki a róka:

– De jó, hogy erre jöttél, úgyis éppen nyúlcombra fájt a fogam.

A nyuszi azonban jól ismerte a róka tunyaságát, s így felelt neki:

– Hidd el, róka koma, rosszul járnál velem. Én olyan fürge vagyok, hogy napnyugtáig kergethetnél, akkor sem érnél utol. De ha

most kinyitod a szádat, és megvárod, míg a sült galamb belerepül,

sokkal kevesebb munka árán is jóllakhatsz.

Tetszett a rókának az ötlet, hiszen így még a lompos farkát sem

kellett megmozdítania az ebéd megszerzéséért. Nagyra tátotta

hát a száját, és várta, várta az érkező sült galambot. Helyette azonban egy kósza dongó szállt a szájába, és jól megszúrta a róka

nyelvét.

A nyuszi egy bokor mögött kacagott a pórul járt vörösképűn, a

róka pedig egy életre megtanulta, hogy aki lusta, annak csak egy

csípős dongó jut ebédre

9. VÍGH ANNA: AZ IGAZI BARÁT

A farkas falka legkisebb farkasát sokan bántották kölyökkorában. Társai kicsúfolták gyengeségéért, csak egyetlen farkas akadt, aki megvédte őt a többiekkel szemben. Ez a farkas lett a gyenge kölyök barátja. Egyszer így szólt hozzá a kölyök:

– Meglásd, eljön még az idő, mikor én leszek a legerősebb farkas.

Így is lett. A gyenge kölyök annyit acélozta izmait, hogy valóban õ vált a legkeményebb, legszívósabb vaddá. Meg is választották a falka vezérének. Ekkor már senki sem csúfolta, minden farkas vele akart barátkozni. Õ pedig a sok új cimbora mellett el is feledkezett régi pajtásáról.

Ám egy vadászatnál rosszul lépett a farkas, megsántult örökre.

Senkinek sem kellett egy bicegős vezér. Mást ültettek a farkas trónra, tőle azt sem kérdezték, fáj-e még a lába. De nem a lába fájt leginkább, hanem a szíve. A cimborái elfordultak tőle, már az új király szavára figyeltek, neki hízelegtek.

Csak egyvalaki látogatta meg a sánta farkast. Régi pajtása, aki még akkor megszerette, amikor a leggyengébb volt a többiek között. A farkas csak ekkor jött rá, hogy egyetlen igaz barátja van, ám arra számíthat jóban-rosszban.

10. **Zelk Zoltán: A három nyúl**

Egyszer régen, nagyon régen,
zúgó erdő közelében,
három nyulak összegyűltek,
selyemfűre települtek,
ottan se ültek sokáig,
talán csak egy fél óráig,
amikor felkerekedtek,
hogy már végre hazamennek,
egy szarka felettük szállott
s felkiáltott: -Mit csináltok?
Mit csináltok, három nyulak?
Úgy ültök ott, mint az urak…

Úgy, úgy bizony, mint az urak! –
felelték a három nyulak.
Ezután már urak leszünk,
ebédre rókahúst eszünk!
Nem fogjuk az időt lopni,
most indulunk rókát fogni!

Csacsi szarka, nem elhitte?
Repült is már, a hírt vitte,
s buta róka is elhitte.
De hát hogyne hitte volna,
akármilyen ravasz róka,
mert a szarka így kiáltott:

-Egy jegenye fölött szállok,
mikor lenézek a földre,
három nyulak ülnek körbe.
Összebújva tanácskoznak –
Jaj, mekkora nyulak voltak!
Jaj, mekkora fejük, szájuk,
a medve egér hozzájuk!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak rókát esznek.

Ennek a fele se móka!
Szedte is lábát a róka.
Futott ki az erdőszélre,
csak mielőbb odaérne!

Hát amint ott futott, szaladt,
szembe vele farkas haladt:
– Szaladj te is, komám, farkas,
jaj, mit láttam, ide hallgass!
az erdő közepén jártam,
most is borsódzik a hátam,
sosem láttam ilyen szörnyet,
ottan ültek három szörnyek!

Három nyúl volt, és akkora,
fél méter is volt egy foga!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak farkast esznek.

No hiszen egyéb se kellett,
a farkas is futni kezdett,
a rókával versenyt futott,
majdnem az orrára bukott!
Addig futott, amíg szembe
nem jött vele egy nagy medve:
a medve így szólongatta:
-Hova szaladsz, farkas koma?

– Medve komám, ne is kérdjed,
szaladj, ha kedves az élted!
Erdő közepiben jártam,

jaj, mit láttam,
jaj, mit láttam!

Három nyulak ottan ültek,
éppen ebédre készültek.
Akkora volt foguk, szájuk,
kisegérke vagy hozzájuk!
Hát még miről beszélgettek?
Hogy eztán csak medvét
esznek! –

Egyébre se volt már kedve,
szaladni kezdett a medve.
Elöl róka, hátul medve,
közben a farkas lihegve.

Így szaladtak erdőszélre,
szomszéd erdő közepébe.
Szaporán szedték a lábuk,
szellő se érjen utánuk.

Amíg futottak lihegve,
egy vadász jött velük
szembe.
Nézi is őket nevetve:
együtt szalad róka, medve.

-No hiszen, csak ne
nevessél,
vigyázz, nehogy bajba
essél!
Szaladj inkább te is erre! –
kiáltott rája a medve.

Az erdőben három
szörnyek,
puska sem öli meg őket.
Három nyulak, de akkorák,
nem láttam még ilyen
csodát!

Szedte lábát a vadász is,
eldobta a puskáját is.
Ijedtében megfogadta,
most az egyszer érjen haza,
csak ne falják föl a
szörnyek,
sohase vadászik többet.

Ezalatt a nyusziházban,
fűszálakból vetett ágyban
három nyuszi aludt szépen,
összebújva békességben.

11.EZÓPUS: A HOLLÓ ÉS A VIZESKORSÓ

Perzselően sütött a nyári nap. A holló szomjúságtól elcsigázottan repült a kiégett mezők felett, de a nagy szárazságban sehol sem talált vizet. Érezte, hogy az ereje a végét járja.

Egyszer csak a magasból megpillantott valamit. Lejjebb ereszkedett, hogy megnézze, mi az. Egy vizeskorsó volt az; valaki ottfelejtette a fa tövében. A holló reményvesztetten belenézett,

és meglepetésében felkiáltott. A korsó alján víz csillogott!

Ám örömét hamarosan kétségbeesés váltotta fel. A korsó szája túlságosan szűk és hosszú volt, ezért hiába próbálkozott, nem érte el a vizet.

Arra gondolt, hogy feldönti a korsót, hátha a kiömlő vízből valamennyit tud majd inni. Ám az ötletet hamar elvetette.

– A forró talaj egy pillanat alatt beissza a vizet, én pedig hoppon maradok – gondolta.

Ám hirtelen eszébe jutott a megoldás. A közelben heverő köveket egyenként csőrébe vette, és a vizeskorsóba ejtette. Ahogy nőtt a kavics halom a korsó fenekén, úgy emelkedett a korsóban a víz szintje. Végül annyi kő hevert a korsóban, hogy a holló könnyedén elérte a vizet. Miközben nagyokat kortyolt, arra gondolt, hogy találékonysága megmentette az életét.

12.SCHMIDT EGON: A ZÖLD GYÍK

Birodalma a napsütötte erdőszél, ahol néhány sűrű bokor is terpeszkedik. Csodálatosan szép állat! A hím egész teste smaragdzöld, torka színe pedig akárcsak a kék égbolté.

Szeret napozni, de ha közelednek felé, villámgyorsan elrohan a sűrű bokor alá. Néha a fák ágaira is felmászik. A nőstény nyáron kis lyukat kapar a laza talajba, és oda rejti a tojásokat. Szépen be is takargatja őket, de utána teljesen megfeledkezik róluk. A kis gyíkokat a nap melege költi ki.

Alig bújtak ki a tojásból, máris fürgén szaladnak, és vadásznak az apró rovarokra

13. LÁZÁR ERVIN: A LYUKAS ZOKNI

Volt egyszer egy zokni. Azon volt egy lyuk. Ott laktak kezdetben egy rozoga szekrény legalján.

– Azért én szebb vagyok nálad – mondta a lyuk a zokninak.

– Mi? – csodálkozott a zokni. – Még hogy szebb? Mitől vagy szebb?

– Mert átlátni rajtam – mondta a lyuk.

– Ugyan! – oktatta a zokni. – Rajtam éppen az a szép, hogy nem vagyok átlátszó. Nézd meg a gyönyörű kék mintáimat!

– És piszkos is vagy – folytatta a lyuk. – Én sohasem piszkolódom be.

Ezen a zokni elgondolkozott.

– Na ugye! – hangoskodott a lyuk. – Te is belátod. Nem is igazság, hogy én ilyen kicsi vagyok, te meg ilyen nagy.

Fogta magát, nőtt egy jót. Alig maradt valami a zokniból.

– Teljesen tönkreteszel! – siránkozott a zokni.

– Örülj neki, hogy velem lakhatsz! Egy ilyen gyönyörű lyukkal!– és még nagyobbra nőtt.

Már nem maradt semmi a zokniból. De ahogy eltűnt a zokni,eltűnt a lyuk is.

14.A FARKAS, A RÓKA MEG A TYÚK

Egyszer a farkas tyúkot hozott a szájában. Meglátja a róka. Kérdezi tőle:

- Honnan hozod ezt a tyúkot? Azt mondja a farkas: - Gadányból.

Ahogy kitátotta a száját, a tyúk elrepült.

Egy idő múlva a farkas is látja, hogy a róka is hoz egy tyúkot a szájában. Kérdezi:

- Hát te honnan hozod azt a tyúkot? A róka jól összeszorította a fogát, úgy mondta:

- Görcsönyből!

A tyúk az ő szájából nem repült el.

15.A RÓKA ÉS A KÁCSÁK

Egyszer a róka séta közben a tópartra ért. A tóban kácsák úszkáltak. Amint meglátta a róka a kácsákat, mindjárt kacsapecsenyére fájt a foga. Gondolkozott, hogy foghatna meg csak egyet is. Tudta, hogy a kácsák nagyon kíváncsiak, bekiáltott nekik:

- Gyertek csak közelebb, majd szép mesét mondok!

- Halljuk mi innen is - felelték a kácsák -, csak mondjad!

- De messze vagytok ám, nem tudok akkorát kiáltani. Jöjjön ki közületek egy, annak majd a fülébe súgom, az azután elmondja a többinek. De okos jöjjön ám ki, mert a szamár elfelejti!

A kácsák mind kijöttek a partra, mert mind okosnak tartotta magát, a róka azután, amelyik legközelebb volt hozzá, megfogta, a többi pedig szétrebbent.

16.A SZÉL ÉS A NAP

Vitatkozott egy időben a Szél a Nappal. Azon folyt a disputa, hogy melyikük erősebb.

Egyszer azután azt mondta a Nap a Szélnek:

- Tegyünk próbát, amott megy egy köpenyeges ember, próbálkozzunk meg rajta, melyikünk az erősebb, melyikünk veszi le a válláról a köpenyeget.

Hozzáfogott először a Szél, megragadta az ember gallérját, tépte, cibálta előre-hátra a köpenyeget, de mentül erősebben rángatta, a szegény ember annál erősebben burkolta bele magát, s nem engedte elvetetni a köpenyeget.

Mikor aztán a Szél hasztalan kifárasztotta magát, akkor hozzáfogott a Nap: elkezdett mosolyogni az utasra melegen, mindig melegebben. A jámbor lassanként kiburkolta magát a köpenyből, azután levetette egészen, később levetette a kabátját és a mellényét is.

- Látod - mondotta a Nap a Szélnek -, hogy én erősebb vagyok, mint te?

17.KINEK KÖSZÖNT A SZEGÉNY EMBER?

Együtt utazott a Szél, a Hideg meg a Meleg, jött rájuk szemközt a szegény ember, már messziről köszönt:

- Jó napot, nagyságos uram!

Azt mondja a Meleg:- Kinek köszönt az az ember?

Azt mondja a Szél:- Nekem!

- Nem teneked, hanem énnekem! - mondja a Hideg.

Addig osztozkodtak, hogy a szegény ember már elment mellettük. Azt mondja a Meleg:

- Menjünk vissza, kérdezzük meg!

Visszamentek megkérdezni. Azt mondja a Meleg:

- Ugye, nekem köszöntél, te szegény ember?

- Nem én, kérem, a Szél nagyságos úrnak.

- Megállj, te szegény ember, jöjjön csak el a kánikula, majd adok én neked, olyan meleg lesz, hogy elolvadsz!

- Bánom is én, csak a Szél nagyságos úr ott legyen!

Azt mondja a Hideg:- Hát akkor nekem köszöntél?

- Nem én, kérem, hanem a Szél nagyságos úrnak!

- Megállj, jöjjön csak el a tél, olyan hideg lesz, hogy megfagysz!

- Bánom is én, csak a nagyságos úr, a Szél nagyságos úr ott ne legyen! Kutya bánja a hideget szél nélkül!